

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΑ΄

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίου. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδοῦ Σταδίου 32.

26 Ἰανουαρίου 1966

ΚΟΛΟΜΒΑ

Διήγημα Προσπέρου Μερμεῖ.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Εἰ καὶ διατελῶν ἐν ταραχῇ, εὐεξηγήτω κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην, ὁ κύριος Βαρρικίνης ἐμερίμνησε νὰ σφραγίσῃ τὸ σημειωματάριον τοῦ συνταγματάρχου καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ὅσας ἠδύνατο ἀνακρίσεις· ἀλλὰ τὸ πόρισμα αὐτῶν οὐδαμῶς διεφώτισε τὴν ὑπόθεσιν. Ἐλθόντος τοῦ τακτικῶ ἀνακριτοῦ, ἤνοιξαν τὸ σημειωματάριον καὶ ἐν τινι σελίδι αὐτοῦ, ἐχούσῃ κηλίδας αἵματος, εἶδον γράμματα κεχαραγμένα διὰ χειρὸς ἀσθενοῦς, ἐνανάγνωστα ὅμως. Ἦτο δὲ γεγραμμένον: Ἄγοστί... καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐπέισθη ἐντελῶς, ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἠθέλησε νὰ καταγγείλῃ ὡς φονέα τοῦ τὸν Ἄγοστήνην. Ὅμως ἡ Κολόμβα Δέλλα Ῥέβθια, κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐζήτησε νὰ ἐξετάσῃ τὸ σημειωματάριον. Φυλλολογήσασα δ' αὐτὸ ἐπὶ πολὺ, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν δῆμαρχον καὶ ἀνεφώνησεν: «Αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος!» Καὶ ἔπειτα μετ' ἀκριθείας καὶ σαφηνείας κινούσης τὸν θαυμασμόν, διότι ἡ παραφορὰ τῆς θλίψεως δὲν ἴσχυσε νὰ ἐπισκοτίσῃ τὴν διάνοιάν της, διηγήθη ὅτι ὁ πατὴρ της λαθῶν πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ τὴν ἔκαυσε, πρὸ τούτου ὅμως ἐσημείωσε διὰ μολυβδοκοινδύλου ἐν τῷ σημειωματαρίῳ τοῦ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὅρσο, ἀρτίως μετασταθεύσαντος. Ἐπειδὴ δ' ἡ σημείωσις ἐκείνη τῆς διευθύνσεως ἔλειπεν ἐκ τοῦ σημειωματαρίου, ἡ Κολόμβα συνεπέρανε ὅτι ὁ δῆμαρχος ἔσχισε τὸ φύλλον, ἐν ᾧ ἦτο γεγραμμένη καὶ ὅπερ θὰ ἦτο τὸ ἴδιον, ἐφ' οὗ ἐσημείωσεν ὁ πατὴρ της καὶ τοῦ φονέως τὸ ὄνομα· καὶ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τούτου ὁ δῆμαρχος ὡς διετεινέτο ἡ Κολόμβα, ἔγραψε τὸ τοῦ Ἄγοστήνη. Ὁ ἀνακριτὴς εἶδε πράγματι, ὅτι ἔλειπεν ἐν φύλλον ἐκ τοῦ τετραδίου, ἐν ᾧ ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρετήρησεν, ὅτι ἔλειπον ἐπίσης φύλλα καὶ ἐξ ἄλλων τετραδίων τοῦ αὐτοῦ σημειωματαρίου, καὶ μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι ὁ συνταγματάρχης συνείθιζε νὰ σχίζῃ οὕτω φύλλα ἐκ τοῦ σημειωματαρίου, ὅπως ἀνάπτῃ τὸ σιγάρον του· ὅθεν πι-

θανώτατον ἐφάνη, ὅτι ἐξ ἀπροσεξίας θὰ ἔκαυσε καὶ τὸ φύλλον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ εἶχεν ἀντιγράψῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὅρσο. Πλὴν τούτου ὅμως ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ δῆμαρχος, τὴν ὥραν, ὅτε ἡ Πιέτρη τῷ ἔδωκε τὸ σημειωματάριον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναγνώσῃ τὴν σημείωσιν ἐνεκα τοῦ σκότους· ἀπεδείχθη προσέτι, ὅτι οὐδὲ στιγμὴν ἐστάθη πρὶν ἔμβῃ εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ ὅτι μετ' αὐτοῦ εἰσῆλθεν ἐκεῖ καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης, καὶ τὸν εἶδε πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν του ἀνάψαντα λυχνίαν, ἐγκλείσαντα τὸ σημειωματάριον ἐν φακέλλῳ καὶ σφραγίσαντα αὐτόν.

Περατώσαντος τοῦ ἐνωμοτάρχου τὴν κατάθεσίν του, ἡ Κολόμβα ἐξάλλος προσέπεσε εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἰκέτευσε, ἐξορκίζουσα αὐτόν εἰς ὅτι ἔχει ἱερῶτατον, νὰ μαρτυρήσῃ ἂν μηδὲ πρὸς στιγμὴν ἀφῆκε τὸν δῆμαρχον. Ὁ δ' ἐνωμοτάρχης, εἰ καὶ διστασάς ἐπὶ μικρόν, προδήλως συγκινηθεὶς ἐκ τῆς παραφορᾶς τῆς νεάνιδος, ὡμολόγησεν ὅτι ὑπῆγεν εἰς παρακείμενον δωμάτιον διὰ νὰ φέρῃ φύλλον μεγάλου χάρτου, ἀλλ' ὅτι ὀλίγας στιγμὰς μόνον ἔμεινεν ἐξω, καὶ ὅτι ὁ δῆμαρχος τῷ ὠμίλει, ἐν ὅσῳ αὐτὸς ψηλαφῶν ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τὸν χάρτην ἐν τινι συρταρίῳ. Ἐβεβαίωσε προσέτι ὅτι ἐπανελθὼν εἶδε τὸ αἵματωμένον σημειωματάριον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπου τὸ εἶχε ῥίψῃ ὁ δῆμαρχος εἰσελθὼν.

Ὁ κ. Βαρρικίνης ἀνακρινόμενος ἐδειξε μεγίστην ἀταραξίαν. Εἶπεν, ὅτι εἶνε συγγνωστὴ ἡ παραφορὰ τῆς δεσποσύνης Δέλλα Ῥέβθια καὶ ὅτι αὐτὸς συγκατανεύει νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀπέδειξεν ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἀπεμακρύνθη τοῦ χωρίου, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Βικεντέλλο ἦτο μετ' αὐτοῦ ἔμπροσθεν τοῦ δημαρχείου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὅτι τέλος ὁ ἕτερος υἱὸς τοῦ Ὁρλανδούτσιο πυρέσσαν ἦτο κλινῆρης καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐδειξεν ὅλα τὰ ὄπλα τοῦ οἴκου του, πρὸς βεβαίωσιν ὅτι οὐδενὸς ἐξ αὐτοῦ εἶχε γείνη ἀρτίως χρήσις. Περὶ δὲ τοῦ σημειωματαρίου προσέθηκεν, ὅτι παραχρῆμα κατενόησε τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ ὡς πειστηρίου, διὸ σφραγίσας αὐτὸ τὸ παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ παρέδρου, προβλέπων ὅτι ἐνεκα τῆς ἔχθρας τοῦ πρὸς τὸν συνταγματάρχην ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ τὸν ὑποπτεύσωσιν

ὡς ἔνοχον. Τελευταῖον ὑπέμνησεν, ὅτι ὁ Ἄγοστίνης ἠπέλιψε θάνατον κατὰ τοῦ γράψαντος ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ ἐπιστολήν, καὶ ὑπέδειξεν ὅτι ὁ ἀλιτήριος ἐκεῖνος, ὑποπτεύσας τὸν συνταγματάρχην ὡς αὐτουργόν, τὸν ἐδολοφόνησε. Τοιαύτη δ' ἐκδικησις δι' ἀνάλογον αἰτίαν οὐδαμῶς ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰ ληστρικά ἔθιμα.

Πέντε ἡμέρας μετὰ τὸν φόνον τοῦ συνταγματάρχου Δέλλα Ρέββια, ὁ Ἄγοστίνης ἐμπεσὼν εἰς ἀπόσπασμα εὐζώνων ἐφρονεῦθη μετ' ἀπεγνωσμένην ἀντίστασιν. Ἐπ' αὐτοῦ εὐρέθη ἐπιστολή τῆς Κολόμβης, δι' ἧς τὸν ἐξώριζε νὰ φανερώσῃ ἂν ἦτο ἔνοχος ἢ μὴ τοῦ ἀποδιδομένου εἰς αὐτὸν φόνου. Μὴ ἀπαντήσαντος δὲ τοῦ φυγοδίκου, συνέπεραν ἐκ τούτου γενικῶς, ὅτι δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν θυγατέρα, ὅτι ἐφόνευσε τὸν πατέρα της. Ὅμως οἱ ἰσχυριζόμενοι, ὅτι ἐγνώριζον καλῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἄγοστίνης, ἔλεγον ἐμπιστευτικῶς, ὅτι ἂν εἶχε φρονεῦσιν τὸν συνταγματάρχην θὰ ἐκόμπαζε μᾶλλον διὰ τὴν πράξιν του ἀντὶ νὰ τὴν ἀποκρύπτῃ. Ἄλλος δὲ τις φυγοδικός, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Βρανδολάτσιο, ἐπέδωκεν εἰς τὴν Κολόμβαν δῆλωσιν, δι' ἧς ἐβεβαίουν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του, ὅτι ὁ σύντροφός του ἦτο ἀθῶος· ἀλλ' ὡς μόνον ἀπόδειξιν ἔφερον, ὅτι ὁ Ἄγοστίνης οὐδέποτε εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι ὑπώπτευε τὸν συνταγματάρχην.

Πάντων τούτων τὸ πόρισμα ἦτο, ὅτι οἱ Βαρρικήνη ἀφέθησαν ἀνενόχλητοι· μάλιστα ὁ ἀνακριτὴς ἐπήνεσε πολὺ τὸν δήμαρχον, οὗτος δὲ πρὸς ἐπιστέγασιν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ διαθέσεων παρητήθη πάσης ἀξιώσεως ἐπὶ τοῦ μετὰ τῆς οικογενείας Δέλλα Ρέββια ἐπιδίκου ὕδατος τοῦ μύλου.

Ἡ Κολόμβια, κατὰ τὴν ἐγγῶριον συνθήειαν, παρόντων τῶν φίλων τῆς οικογενείας, ἐπραγμάθευεν αὐτοσχεδίως μοιρολόγιον τοῦ πατρός της, δι' οὗ ἔχυσεν ὅλον τὸ μῖσός της κατὰ τῶν Βαρρικήνη, οὓς διαρρήδην κατηγόρει ὡς φονεῖς, ἀπειλοῦσα αὐτούς προσέτι, ὅτι ὁ ἀδελφός της θὰ ἐκδικηθῇ. Τὸ μοιρολόγιον τοῦτο, δημοτικώτατον γενόμενον, ἔφαλε καὶ ὁ ναύτης ἐν τῇ ἡμιολίᾳ, παρούσης τῆς μῆς Λυδίας. Ὁ δὲ Ὅρσος, εὐρισκόμενος ἐν τῇ βореῖᾳ Γαλλίᾳ, ὅτε ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἐζήτησεν ἄδειαν, ἧτις ὅμως δὲν τῷ ἐδόθη. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, ἐκ τινος ἐπιστολῆς τῆς ἀδελφῆς του πεισθεὶς, ὑπέλαβεν ἐνόχους τοὺς Βαρρικήνη· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ λαβὼν ἀντίγραφον τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ ἐπιστολήν ἰδιαιτέραν τοῦ ἀνακριτοῦ σχεδὸν ἐβεβαίωθη, ὅτι μόνος ἔνοχος ἦν ὁ Ἄγοστίνης. Κατὰ τριμηνίαν ἔγραφε πρὸς αὐτόν ἡ Κολόμβια ἐπαναλαμβάνουσα τὰς ὑπονοίας της, καὶ ὅποιος ἐκάλει ἀποδείξει. Ἐνεκα τῶν κατηγοριῶν τούτων καὶ ἄκων ἠσθάνετο ἀναβράζον τὸ κορσικανὸν αἷμά του καὶ παρ' ὀλίγον συνεμερίζετο τὴν

προκατάληψιν τῆς ἀδελφῆς του. Ἄλλ' ὁσάκις ἔγραφε πρὸς αὐτήν, ἐπανελάμβανεν ὅτι αἱ κατηγορίαι ἦσαν ἀβάσιμοι καὶ ἀναξίαι πίστεως. Τῇ ἀπηγόρευε μάλιστα, ἀλλὰ ματαίως πάντοτε, νὰ ποιῆται εἰς τὸ ἐξῆς λόγον περὶ τούτων. Παρηλλθὼν οὕτω δύο ἔτη, ὅτε ὁ Ὅρσος τεθεὶς εἰς διαθεσιμότητα, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του, οὐχὶ ὅπως ἐκδικηθῇ ἀνθρώπους, ἀθῶους κατὰ τὴν πεποιθήσιν του, ἀλλ' ὅπως ὑπανδρεύσῃ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ καὶ πωλήσῃ τὰ ὀλίγα κτήματά του, ἂν εἶχον ἀξίαν ἐπαρκῆ πρὸς συντήρησιν του μακρὰν τῆς Κορσικῆς.

Ζ'

Ἐἴτε ἡ ἔλευσις τῆς ἀδελφῆς του ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ Ὅρσο ζωηροτέρην τὴν ἀνάμνησιν τῆς πατρικῆς ἐστίας, εἴτε ἐντρέπετο κάπως τοὺς ἐξηγυγισμένους φίλους του διὰ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν ἀγροῖκον συμπεριφορὰν τῆς Κολόμβας, ἀνήγγειλεν αὐτοῖς εὐθὺς τὴν ἐπαύριον ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐξ Αἰακείου καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Πετρανέραν. Ὅμως ἐπέμεινε νὰ τῷ ὑποσχέθῃ ὁ συνταγματάρχης, ὅτι πορευόμενος εἰς Βάστιαν θὰ ἔλθωσι νὰ καταλύσωσιν εἰς τὸν πενιχρὸν πύργον του, καὶ πρὸς ἀπόδοσιν τῆς χάριτος ταύτης ἀνέλαβε τὴν υποχρέωσιν, νὰ προμηθεύσῃ κυνήγιον ἄφθονον δορκάδων, φασιανῶν, ἀγροιοχοίρων καὶ τῶν τοιούτων.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἐπρότεινε ὁ Ὅρσος νὰ μὴ ἐξέλθωσιν εἰς θήραν, ἀλλὰ νὰ περιπατήσωσιν ἀνά τὸν αἰγιαλόν. Ἡ μῆς Λυδία ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονά του, ὅστε ἐδύνατο νὰ συνομιλῇ ἐλευθέρως μετ' αὐτῆς, διότι ἡ μὲν Κολόμβια ἔμεινε ἐν τῇ πόλει πρὸς ἀγορὰν διαφόρων πραγμάτων, ὁ δὲ συνταγματάρχης ἀπεμακρύνετο ἀνά πάσαν στιγμὴν, ὅπως σκοτώνῃ λάρους καὶ φαλακροκόρακας, προκαλῶν οὕτω τὸν ἄμετρον θαυμασμόν τῶν διαβατῶν, ἀδυνατούντων νὰ κατανοήσωσι πῶς εὐρίσκονται ἄνθρωποι ἀποφασίζοντες νὰ δαπανῶσι πυρίτιδα εἰς τοιοῦτο κυνήγιον.

Ἡ δὲ δὸς, ὅπου περιεπάτου, ἔφερεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῶν Ἑλλήνων, ὁπόθεν φαίνεται ὠραιοτάτη ἡ θεὰ τοῦ λιμένος· ἀλλ' ἐκεῖνοι οὐδαμῶς προσεῖχον εἰς αὐτήν.

«Μῆς Λυδία, εἶπεν ὁ Ὅρσος μετὰ μακρὰν σιωπῆν, ἧς ἡ παρὰ τὰς ἐνέβαλλεν ἀμφοτέρους εἰς ἀμηχανίαν· εἰλικρινῶς νὰ μοῦ εἰπῆτε, τί φρονεῖτε περὶ τῆς ἀδελφῆς μου;

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ μῆς Νέβιλ. Περισσότερον ἀπὸ σᾶς, προσέθηκε μειδιῶσα, ἐπειδὴ εἶναι γνησίᾳ Κορσικανή, ἐν ᾧ σεῖς εἰσθε ἄγριος ὑπὲρ τὸ δέον ἐξεγυγισμένος.

— Ὑπὲρ τὸ δέον!.. Καὶ ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, αἰσθάνομαι ὅτι γίνομαι πάλιν ἄγριος, ἄφ'

δου ἐπάτησα τὸν πόδα εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Μυριοὶ ἀπαίσιοι διαλογισμοὶ συνταράσσουσι καὶ βασανίζουσι τὴν ψυχὴν μου... καὶ εἶχον ἀνάγκη νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μεθ' ὑμῶν, προτοῦ νὰ χωθῶ εἰς τὴν ἐρημόν μου.

— Πρέπει νὰ εἴσθε γενναῖοι, κύριε· ἰδέτε τὴν ὑπομονὴν τῆς ἀδελφῆς σας καὶ μιμήθητε αὐτήν.

— Ἄ! μὴ πλανᾶσθε! Μὴ πιστεύσητε πῶς ἡ ἀδελφή μου ἔχει ὑπομονήν. Δὲν μοῦ εἶπεν ἀκόμη οὐδὲ λέξιν, ἀλλ' ἀπὸ κάθε βλέμμα της ἐννοῶ τί περιμένει παρ' ἐμοῦ.

— Τί λοιπὸν θέλει νὰ κάμετε;

— Ὡ! τίποτε!... μόνον νὰ δοκιμάσω ἂν τὸ τουφέκιον τοῦ κυρίου πατρός σας εἶναι καλὸν καὶ δι' ἀνθρώπους, καθὼς εἶναι διὰ πέρδικας.

— Τί εἶναι αὐτά! Πῶς σὰς ἤλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα; ἀφ' οὗ ὁμολογεῖτε, ὅτι οὐδὲ λέξιν σὰς εἶπεν. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα ἀπὸ σὰς!

— Ἄν δὲν εἶχε κατὰ νοῦν τὴν ἐκδίκησιν, θὰ μοῦ ἔκαμνε λόγον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς περὶ τοῦ πατρός μας· ἀλλὰ τὸ ἀπέφυγε. Ὅθι ἀνέφερε τὸ ὄνομα ἐκείνων τοῖς ὁποίοις θεωρεῖ... παραλόγως τὸ εἰξεύρω, ὡς φονεῖς του· ὄχι, οὐδὲ λέξιν εἶπε. Διότι, πρέπει νὰ εἰξεύρητε, ἡμεῖς οἱ Κορσικανοὶ εἴμεθα πανούργος φυλή. Ἡ ἀδελφή μου ἐννοεῖ, ὅτι δὲν με ἔχει ἀκόμη ὀλοτελῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν της, καὶ δὲν θέλει νὰ με τρομάξῃ, ἐν ὅσῳ ἡμπορῶ ἀκόμη νὰ τῆς διαφύγω. Καὶ ὅταν κα-
τορθώσῃ νὰ με φέρῃ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρανοῦ, ὅταν σαλεύσῃ ὁ νοῦς μου, θὰ με κρημνίσῃ εἰς τὸ βάραθρον.» Τότε ὁ Ὄρσος διηγήθη εἰς τὴν μίς Νέβιλ λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ φόνου τοῦ πατρός του καὶ ἀνέφερε τὰ κυριώτατα τεκμήρια, τὰ ὁποῖα συνδυάζων ἐπέιθετο ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ὁ Ἄγοστίνης. «Οὐδὲν τούτων, προσέθηκεν, ἴσχυσε νὰ μεταπείσῃ τὴν Κολόμβαν. Τὸ ἐνόησα ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν της. Ὡμοσε τὸν θάνατον τῶν Βαρρικίνη καὶ... μίς Νέβιλ, βλέπετε πόσον σὰς ἐμπιστεύομαι... ἴσως δὲν θὰ ὑπῆρχον οὗτοι πλέον ἐν τῇ ζωῇ, ἂν μὴ ἐφρόνει, ἔνεκα προλήψεως, συγγνωστῆς διὰ τὴν παρημελημένην ἀνατροφήν της, ὅτι μόνος ἐγὼ ὡς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδικηθῶ, καὶ ὅτι θὰ ἀτιμασθῶ ἂν δὲν τὸ κάμω.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Δέλλα Ῥέββια, συκοφαντεῖτε τὴν ἀδελφήν σας.

— Ὅχι, σεῖς ἢ ἰδία τὸ εἶπετε... εἶναι Κορσικανὴ... σκέπτεται ὡς σκέπτονται ὅλοι. Εἰξεύρετε διατί χθὲς ἤμην τόσο κατηφής;

— Ὅχι, ἀλλ' ἀπὸ τίνος χρόνου φαίνεσθε ἐπιρρεπὴς εἰς μελαγχολίαν... Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς γνωριμίας μας δὲν ἦσθε τόσο ἄθυμος, εἰς ἐναντίας...

— Χθὲς ὅμως ἤμην παρὰ τὸ σύνηθες φαιδρότατος καὶ εὐθυμότατος. Εἶχον παρατηρήσῃ, ὅτι ἐ-

φράντη εἰς ἄκρον ἀγῶθι καὶ ἐπεικὴς πρὸς τὴν ἀδελφήν μου!... Εἰξεύρετε τί μοῦ εἶπεν εἰς λεμβούχος με τὴν κατραμένην αὐτὴν διάλεκτον τῆς νήσου. «Πολὺ κυνήγι σκότωσες, Ὅρσ' Ἀντώνη· ἀλλὰ θὰ ἰδῆς πῶς ὁ Ὄρλανδούτσιος Βαρρικίνη νεῖναι κυνηγὸς καλλίτερός σου.»

— Καὶ τί με αὐτό; πῶς ἀνεκαλύψετε εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τόσον φοβεράς ἐννοίας; Μήπως ἔχετε τυχὸν τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ θεωρῶσι κἀνένα ἄλλον κυνηγὸν καλλίτερόν σας;

— Ἄλλὰ δὲν βλέπετε, πῶς ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἐνόει ὅτι δὲν θὰ τολμήσω νὰ φονεύσω τὸν Ὄρλανδούτσιον;

— Εἰξεύρετε, κύριε Δέλλα Ῥέββια, ὅτι με τρομάζετε; Φαίνεται ὅτι ὁ ἀῆρ τῆς νήσου σας δὲν προξενεῖ μόνον πυρετόν, ἀλλὰ καὶ παραφροσύνην. Τὸ εὐτύχημα εἶναι, ὅτι θὰ φύγωμεν γρήγορα.

— Ὅχι ὅμως προτοῦ νὰ ἔλθητε εἰς Πετρανέραν. Τὸ ὑπεσχέθητε εἰς τὴν ἀδελφήν μου.

— Καὶ ἂν παραβῶμεν τὴν ὑπόσχεσίν μας, πρέπει ἴσως νὰ φοβώμεθα κάμμίαν ἐκδίκησιν ἀπὸ σὰς;

— Ἐνθυμεῖσθε τί μᾶς διηγήθη προχθὲς ὁ κύριος πατὴρ σας περὶ τῶν Ἰνδῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀπειλοῦσι τοὺς διοικητὰς τῆς ἐταιρίας, ὅτι θὰ ἀποθάνωσιν ἐξ ἀσιτίας ἂν δὲν εἰσακουσθῶσιν αἱ αἰτήσεις των;

— Δηλαδή θέλετε νὰ εἶπτε, ὅτι θὰ ἀποθάνετε καὶ σεῖς ἐξ ἀσιτίας. Ἀμφιβάλλω. Ὅθι μείνητε μίαν ἡμέραν νῆσις, ἀλλ' ἔπειτα ἡ δεσποσύνη Κολόμβα θὰ σὰς φέρῃ ἐν ὀρεκτικώτατον μπρούτσιον⁴⁾ καὶ θὰ μεταπεισθῆτε.

— Εἶναι σκληρὰ τὰ σκώμματά σας, μίς Νέβιλ· ἔπρεπε νὰ με λυπηθῆτε. Βλέπετε, εἶμαι μόνος ἐνταῦθα. Σεῖς μόνη με ἐμπροδίζετε νὰ καταστῶ παράφρων, ὡς λέγετε. Ὑμᾶς μόνην εἶχον ἄγγελον φύλακα, καὶ τώρα...

— Τώρα, εἶπεν ἡ μίς Λυδία σοβαρῶς, ἔχετε ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸν τόσον εὐκόλως σαλευόμενον νοῦν σας, τὴν ἰδίαν σας τιμὴν, ὡς ἀνδρὸς καὶ στρατιώτου· καὶ... προσέθηκε στραφεῖσα ἵνα δρέψῃ ἐν ἄνθος, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ φύλακος ἀγγέλου σας, ἂν σὰς εἶνε αὕτη χρῆσιμος εἰς τίποτε.

— Ἄ! μίς Νέβιλ, ἂν ἡδυνάμην νὰ ἐλπίζω, ὅτι ἀληθῶς μερμνάτε...

— Ἀκούσατε, κύριε Δέλλα Ῥέββια, εἶπεν ἡ μίς Νέβιλ συγκινηθεῖσα πῶς, θὰ προσενεχθῶ πρὸς ὑμᾶς, ὡς πρὸς παιδίον, ἐπειδὴ καὶ παιδίον εἴσθε. Ὅτε ἤμην μικρά, μοι ἔδωκεν ἡ μήτηρ μου κομψὸν περιδέραιον, τὸ ὁποῖον διακαῶς ἐπεθύμουν· ἀλλὰ μοι εἶπεν: «Ὅσαίς θὰ φορῆς αὐτὸ τὸ περιδέραιον, νὰ συλλογίζεσαι ὅτι δὲν ἔμαθες ἀκόμη τὰ γαλλικά.» Ἐκτοτε ὑπετίμησα κάπως

⁴⁾ Εἶδος τυροῦ ἐξ ἀνογάλακτος, ἐθνικὸν ἔδεσμα τῶν Κορσικανῶν.

τὴν ἀξίαν τοῦ περιδεραιοῦ, ἐπειδὴ μοι ἔφερον ἐκαστοτε τύψεις συνειδότος· τὸ ἐφόρου ὅμως καὶ ἔμαθα τὰ γαλλικά. Βλέπετε αὐτὸν τὸν δακτύλιον; εἶναι αἰγυπτιακὸς κἀνθαρος, εὐρεθεῖς, ἂν ἀγαπᾶτε, ἐντὸς μιᾶς πυρκαϊδος. Αὐτὸ τὸ παράξενον σχῆμα, τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ ἐλάβητε ὡς φιᾶλην, δηλοῖ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Ὑπάρχουσι πολλοὶ ὁμοθενεῖς μου, οἵτινες θὰ ἐνέκρινον ὡς εὐστοχωτάτην τὴν ἐκλογὴν τοιοῦτου ἱερογλυφικοῦ συμβόλου πρὸς παράστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Τὸ δὲ μετ' αὐτὸ εἶναι θυρεός, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶναι ἐζωγραφημένη χεὶρ κρατοῦσα δόρυ, ὅπερ δηλοῖ ἀγῶνα, μάχην. Ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο τούτων χαρακτήρων ἀποτελεῖ ἔμβλημα, τὸ ὁποῖον εὐρίσκω ἀρκετὰ ἐπιτυχές, ὁ βίος εἶναι ἀγῶν. Μὴ ὑποθέσῃτε ὅμως, ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ μεταφράζω ἐπιτροχάδην τὰ ἱερογλυφικά· αὐτὰ μοὶ τὰ ἐξήγησεν εἰς σοφὸς ὄνοματι καὶ πράγματι. Ἴδου λάβετε λοιπὸν τὸν κἀνθαρόν μου· ὁ σάκις σᾶς ἐπέρχεται πονηρὸς τις κορσικανικὸς στοχασμὸς νὰ παρατηρήτε τὸ περιάπτόν μου καὶ νὰ συλλογίζεσθε, ὅτι πρέπει νὰ νικήσητε ἐν τῷ ἀγῶνι, τὸν ὁποῖον συνάπτουν ἐν τῇ ψυχῇ μας τὰ κακὰ πάθη. — Ἄλλ' ἀλήθεια ἔγεινα ἐξαιρετος ἱεροκῆρυξ.

— Θὰ συλλογίζωμαι σᾶς, μὴς Νέβιλ, καὶ θὰ σκέπτομαι...

— Νὰ σκέπτεσθε, ὅτι ἔχετε φίλην, ἡ ὁποία τὰ μέγιστα θὰ λυπηθῇ... ἂν... ἂν μάθῃ ὅτι σᾶς ἐκρέμασαν. Ἄλλως δὲ τοῦτο θὰ κακοφανῇ πολὺ καὶ εἰς τοὺς κυρίους δεκανεῖς τοὺς προπάτοράς σας. » Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἀφῆκε γελῶσα τὸν βραχίονα τοῦ Ὁρσο καὶ δραμοῦσα πρὸς τὸν πατέρα της: « Παπὰ, εἶπεν, ἄφησαι ἡσυχὰ τὰ κακόμοιρα τὰ πουλιὰ καὶ ἔλα μαζί μας νὰ ἐνθουσιασθῆς ἀπὸ ποίησιν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Ναπολέοντος. »

H'.

Ἡ ἀναχώρησις ἐνέχει πάντοτε ἐπίσημόν τι καὶ ἐπιβλητικόν καὶ ὅταν ἀκόμη ἦναι βραχυχροῖος. Ὁ Ὁρσοσ μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του πολὺ πρῶτ' ἀπεχαιρέτισεν ἀφ' ἐσπέρας τὴν μὴς Λυδία, ἐπειδὴ δὲν ἠλπίζεν, ὅτι πρὸς χάριν του θὰ ἐξύπνα ἐνωρὶς παρὰ τὴν συνήθειάν της. Ὁ ἀποχαιρετισμὸς αὐτῆς ἦτο ψυχρὸς καὶ σοβαρὸς, διότι ἀπὸ τῆς συνδιαλέξεώς των παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἡ μὴς Λυδία ἐφοβεῖτο μήπως ἐδείξεν ὑπερβολικὴν ἴσως συμπάθειαν πρὸς τὸν Ὁρσο, ὃ δὲ Ὁρσοσ πάλιν ἀνεμνησκέτο μετ' ἄλλους τὰ σκώμματα αὐτῆς καὶ μάλιστα τὴν κουφότητα τῆς ὀμιλίας της. Πρὸς στιγμήν εἶχε πιστεύσῃ, ὅτι ἐκ τῶν τρόπων τῆς νέας Ἀγγλίδος διεφάνετο αἰσθημά τι συμπαθείας πρὸς αὐτόν· νῦν ὅμως τὰ σκώμματα αὐτῆς διέψευδον τὰς ἐλπίδας του καὶ ἐσκέφθη, ὅτι ἐκείνη τὸν θε-

ωρεῖ ὡς ἀπλοῦν γνώριμον καὶ οὐδὲν πλέον, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ τὸν λησμονήσῃ παντελῶς. Ὅθεν τὰ μέγιστα ἐξεπλάγη, ὅτε τὴν πρῶτῃν ἐν ᾧ ἔπινε τὸν καφὲν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου εἶδε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ μὴς Λυδία, συνοδουμένη ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του. Εἶχεν ἐξυπνήσῃ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας, ἦτο δὲ πρόδηλον, ὅτι διὰ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο Ἀγγλὶς καὶ μάλιστα ἡ μὴς Νέβιλ, θὰ κατέβαλε μεγάλους ἀγῶνας, ὧν ἕνεκα ἐδικαιοῦτο ὁ Ὁρσοσ νὰ ἦναι ὅπως δῆποτε ὑπερήφανος.

« Πολὺ λυποῦμαι, ὅτι ἐταράξατε τὴν ἡσυχίαν σας τόσο πρῶτ', εἶπεν ὁ Ὁρσοσ. Βεβαίως ἡ ἀδελφή μου θὰ σᾶς ἐξυπνήσῃ, παρακοῦσασα τὴν παραγγελίαν μου. Φοβοῦμαι μήπως σᾶς ἐπροξενήσαμεν πολλὴν δυσάρεσκίαν... καὶ μήπως τώρα λυπεῖσθε, διότι δὲν με ἐκρέμασαν ἀκόμη. »

— Ὅχι, εἶπεν ἡ μὴς Λυδία, ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ ἰταλιστὶ προφανῶς διὰ νὰ μὴ τὴν ἀκούσῃ ὁ πατήρ της. Ἄλλ' ἐθυμώσατε χθὲς διὰ τὰς ἀκάκους μου ἀστείότητος καὶ δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἀναχωρήσῃτε, ἔχοντες δυσάρεστον ἀνάμνησιν τῆς δούλης σας. Τί φοβεροὶ ἄνθρωποι, ὅπου εἶσθε σῆς οἱ Κορσικανοί! Χαίρετε λοιπὸν καὶ καλὴν ἐντάμωσιν, γρήγορα ἐλπίζω. » Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν δεξιάν.

Ὁ Ὁρσοσ ἐστέναξεν ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ. Ἡ δὲ Κολόμβια πλησιάσασα πρὸς αὐτὸν τὸν ἔφερε πρὸς ἑν τῶν παρθύρων, καὶ δείξασα πρῶτ' ἄλλ' ἄλλ' ἔκραται ὑπὸ τὸν πέπλον της τῷ εἶπεν ὀλίγας λέξεις ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

« Ἡ ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ Ὁρσοσ πρὸς τὴν μὴς Νέβιλ, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δώσῃ παράξενον δῶρον, δεσποσύνη· ἡμεῖς οἱ Κορσικανοὶ δὲν ἔχομεν μεγάλα πράγματα νὰ χαρίσωμεν... πλὴν τῆς ἀγάπης μας... τὴν ὁποίαν δὲν ἐξαιρεῖ ὁ χρόνος. Ἡ ἀδελφή μου μοὶ εἶπεν, ὅτι σᾶς ἐφάνη περίεργον αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐφυλάττομεν ὡς ἀρχαῖον οἰκογενειακὸν μνημεῖον. Πιθανῶς θὰ ἦτο ποτὲ κρεμασμένον ἀπὸ τὴν ζώνην ἐνός τῶν δεκανέων ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς γνωριμίας σας. Ἡ Κολόμβια τὸ νομίζει τόσο πολὺτιμον, ὥστε ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειάν μου διὰ νὰ σᾶς τὸ προσφέρῃ, ἐγὼ ὅμως δισταζῶ νὰ συγκατατεθῶ, διότι φοβοῦμαι μήπως μᾶς χλευάσῃτε. »

— Τὸ ἐγχειρίδιον αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετον, εἶπεν ἡ μὴς Λυδία· ἀλλ' εἶναι οἰκογενειακὸν κειμήλιον καὶ ὡς τοιοῦτον δὲν δύναμαι νὰ τὸ δεχθῶ.

— Δὲν εἶναι τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ πατρός μου, ἀνεφώνησε ζωηρῶς ἡ Κολόμβια· ὁ βασιλεὺς Θεόδωρος τὸ εἶχε χαρίσῃ εἰς ἕνα πρόπαππον τῆς μητρός μου. Ἄν ἡ δεσποσύνη τὸ δεχθῇ θὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ τὰ μέγιστα.

— Λοιπὸν, μὴς Λυδία εἶπεν, ὁ Ὁρσοσ, μὴ περιφρονήσῃτε βασιλικὸν ἐγχειρίδιον. »

Εἰς τὰ μνημεῖα τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Θεοδώρου οἱ φιλάρχαιο ἀποδίδουσι πολλῶ μείζονα ἀξίαν ἢ εἰς τὰ τῶν κραταιοτάτων μοναρχῶν. Ὅθεν ὁ πειρασμὸς ἦτο μέγας, ἡ δὲ μὴ Λυδία ἐφάνταζετο ἀπὸ τοῦδε ὁποῖαν ἐντύπωσιν θὰ ἐνεποιεῖ τὸ ὄπλον ἐκεῖνο, ἀποτεθειμένον ἐπὶ μέλανος στιλπνοῦ τραπεζίου ἐν τῇ παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου κατοικίᾳ της. «Ὅμως, εἶπε λαβοῦσα τὸ ἐγχειρίδιον μετ' ἐνδοιασμοῦ, οἷον συνήθως δεικνύουσιν οἱ ποθοῦντες ἀλλὰ μὴ τολμῶντες νὰ λάβωσι προσφερόμενον δῶρον, καὶ μειδιάσασα φιλοφρονέστατα πρὸς τὴν Κολόμβαν: Ἀγαπητὴ μοι Κολόμβα... δὲν δύναμαι... δὲν τολμῶ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ἀναχωρήσητε ἄοπλοις.

— Μὲ συνοδεύει ὁ ἀδελφός μου, εἶπεν ἡ Κολόμβα ὑπερφάνως, καὶ ἔχομεν τὸ ὠραῖον τουφέκιον, τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ σας μᾶς ἐχάρισε. Ὅρσο, τὸ ἐγέμισες μὲ σφαίρας;»

Ἡ μὴ Νέβιλ ἐκράτησε τὸ ἐγχειρίδιον ἡ δὲ Κολόμβα πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου, εἰς ὃν εἶναι ἐκτεθειμένος ὁ χαρίζων εἰς φίλους αἰχμηρὰ ὄπλα ἀπήτησεν ἐν πεντάλεπτον εἰς πληρωμὴν.

Ἐπιστάσης τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως ὁ Ὅρσος ἔθλιψε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα τῆς μὴς Νέβιλ, ἡ δὲ Κολόμβα ἀσπασθεῖσα αὐτὴν παρουσίασε πρὸς ἀσπασμὸν τὰ ῥόδινα χεῖλη της καὶ εἰς τὸν συνταγματάρχην, ἐκπλαγέντα διὰ τὴν κορσικανικὴν φιλοφροσύνην. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς αἰθούσης εἶδεν ἡ μὴς Λυδία ἐπιβαίνοντας τῶν ἵππων τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν· παρετήρησε δὲ, ὅτι τὰ βλέμματα τῆς Κολόμβας ἀπήστραπτον, ἐμφαίνοντα κακεντρεχῆ χαράν, ἣν τὸ πρῶτον τότε ἔβλεπεν ἀποτυπουμένην εἰς τὴν μορφήν της. Ἡ ὑψηλὴ ἐκείνη καὶ ἰσχυρὰ γυνή, ἡ στερεῶς ἐμμένουσα εἰς τὰς βαρβάρους περὶ τιμῆς δοξασίας, ἡ ὑψοῦσα ὑπερφάνως τὸ μέτωπον, καὶ τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἀνεκέρτου σαρδάνιον μειδιάμα, ἡ γυνὴ αὕτη ἄγουσα ὡς εἰς ἔργον ἀπαίσιον τὸν νέον ἐκεῖνον ὀπλισμένον, ὑπενθύμισεν αὐτῇ τοὺς φόβους τοῦ Ὅρσου, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἔβλεπε τὸν κακὸν τοῦ δαίμονα, φέροντα αὐτὸν εἰς ἀπώλειαν. Ὁ Ὅρσος ἰππεύσας ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν εἶδε· καὶ εἶτε ἐμάντευσε τοὺς διαλογισμούς της, εἶτε ἀπλῶς ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποχαριετῆσιν τὸ ὕστατον, λαθῶν τὸν διὰ σειρητιῶ ἀνηρητημένον ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ αἰγυπτικῶν δακτύλιον προσήγγισεν αὐτὸν εἰς τὰ χεῖλη του. Ἡ μὴς Λυδία ἐρυθρίασασα ἀπεχώρησε τοῦ παραθύρου, εἶτα δὲ παραχρῆμα σχεδὸν ἐπανελθούσα, εἶδε τοὺς δύο Κορσικανούς ἀπομακρυνομένους μετὰ ταχύτητος ἐπὶ τῶν καλπάζοντων ἵππων των καὶ προχωροῦντας πρὸς τὰ ὄρη. Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ὁ συνταγματάρχης τῇ ἔδειξεν αὐτοὺς διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ ὀδεύοντος

παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἐν τῷ μυθῷ τοῦ κόλπου, καὶ εἶδεν ἡ μὴς Λυδία, ὅτι ὁ Ὅρσος ἔστρεφε συνεχῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν πόλιν, μέχρις ὅτου ἐγένοντο ἄφαντοι, παρακάμψαντες τὰ τέλματα, ὅπου σήμερον ὑπάρχει κάλλιστον φυτώριον.

Ἡ μὴς Λυδία, ἐμβλέψασα εἰς τὸ κάτοπτρον εἶδε τὸ πρόσωπόν της ὠρόν.

«Τί νὰ σκέπτεται ἀρὰ γε περὶ ἐμοῦ ὁ νέος οὗτος; διανοήθη· καὶ ἐγὼ τί περὶ αὐτοῦ σκέπτομαι; ἀλλὰ καὶ διατί νὰ σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ;... Ἀπλοῦς γνώριμος τοῦ ταξειδίου... Τί ἦλθα νὰ κάμω εἰς τὴν Κορσικὴν;... ὦ! δὲν τὸν ἀγαπῶ... Ὅχι, ὄχι· ἔπειτα τοῦτο εἶναι ἀδύνατον... Καὶ ἡ Κολόμβα... ἐγὼ νὰ γείνω νύμφη μιᾶς μοιρολογιστρίας! ἡ ὁποία μάλιστα φέρει ἐπάνω της καὶ ἐν μακρὸν ἐγχειρίδιον!» Παρατηρήσασα δ' ὅτι ἐκράτει τὸ τοῦ βασιλέως Θεοδώρου, ἔρριπεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κοσμοδόχου πυξίδος. «Φαντάζομαι τὴν Κολόμβαν εἰς τὸ Λονδῖνον... νὰ χορεύη μάλιστα εἰς τοῦ Ἀλμὰκ!... ὕψιστε Θεέ, τί λέων⁴⁾ διὰ τὴν ἔχθειαν!... Ἦμπορεῖ ὅμως καὶ νὰ κάμῃ κρότον ἡ Κολόμβα εἰς τὸ Λονδῖνον... Ἐκεῖνος μὲ ἀγαπᾷ, εἶμαι βεβαία... Εἶναι ἥρωος μυθιστορικὸς τοῦ ὁποίου ἐγὼ διέκοψα τὸ πολυκίνδυνον στάδιον... Ἄλλ' εἶχε πραγματικῶς ὀρεξιν νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του, κατὰ τὴν Κορσικανικὴν μέθοδον;... Ἦτο κἄτι τι κυμαινόμενον μεταξὺ ῥωμαντικοῦ ἥρωος καὶ κομψευομένου τοῦ συρμού... Ἐγὼ τὸν ἔκαμα τέλειον κομψευόμενον, ἀλλὰ κομψευόμενον ἔχοντα κορσικανὸν ῥάπτην!...»

Κατακλιθεῖσα ἠθέλησε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν· ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ ἐπιχειρήσω νὰ ἀναφέρω τὴν συνέχειαν τοῦ μονολόγου της, ἐν ᾧ ἀπειράκις ἐπανέλαβεν ὅτι ὁ κύριος Δέλλα Ρέββια καὶ ἦτο καὶ εἶναι καὶ θὰ ἦναι παντελῶς ἀδιάφορος εἰς αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

Καὶ ἡ σεβαστὴ μνήμη ἐντίμου καὶ ἐπιστήμονος πολίτου, οὐτινος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔστερήθη ἡ κοινωνία, τοῦ Σταματίου Κρίνου, καὶ ἡ ἐνθερμος φίλια, ἥτις μὲ συνέδεε πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σειρὰν ἀδιάλειπτον πολλῶν ἐτῶν, μοι ἐπιβάλλουσι τὸ πένθημον καθῆκον ν' ἀποτίσω φόρον ἐλάχιστον σεβάσμου εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ καὶ τὴν ἀρετὴν, ἀναγράφων ἐν ἀτέχνῳ καὶ ἀτελεῖ διαγράμματι ἐξ ἀναμνήσεων τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ὡς πολίτου καὶ ἐπιστήμονος.

⁴⁾ Οὕτως ἐκάλουν τότε ἐν Ἀγγλίᾳ τοὺς καλλωπιστάς, τοὺς κινουντάς τὴν γενικὴν περιέργειαν δι' ἐκτάκτου τινὸς προσόντος.